

בעריכתך של הרב ד"ר יגאל רפאל לשעבר שר הדתות במדינת ישראל.

בכרך קי"א-ה דרישם שבת אדר ח' תשז"ג, של "טינס" המוציא לאור 56 שנה רציפות, פרם י' הודה הראל רשיינה מתוך הבוזרתת "קבאות להלכה". י' הודה הראל האול בימי התלמוד ומידASHI, רעלת בהכתף מקרוות על קבאות לкопלא, בלוואר לקרב ולא לדחק, הראל מחשש אם הסבוזה לקבאות דתית לחופר באדרון, וזהו עימד על העובדה שישנה קבאות להלכה לחומרה בדורנו בע"ק אל הדורן החעד חניכו ישיבות מוציאים סבלו לנקיות בשם... קבאות הבאה לידי גילוי בכתה מישודין קבאות קיאוניות לחומרה, אם מחדך חסוך סמלגה והרצך לכז"ה ר"ב גיגת אל כל מי שאנגן על מסגרת הטעם דתיפת, לדעתך רצוץ הceptive אינו בועל בדקית אמצעית וכל דרכו בשורה בד' להניע למתרתו, גמליך שפטנות האשרה מקדשת את האוצרות...

הקלבת ונדארת אודריה של דמיה פלאגא ובקומם לקרב נמאו נראתקיון. ספער זה הודה ראל. במקומ הסברה ישנו, במקומ אהמת הארכיאת וקילובו להנורא. שנה סבב נספח זהיא "להיטיב לאחריש" סודים מדרך התזרה ומגיעה לדרכ לא אש"י סוף

אליא כל אחד ואחד מוחזק על עצמו וברצונו. לא רק הרבה מהרשות
לטוהר (גאותה) ובפרק לבך, שאף המוחזק על עצמו עוזה ואמ גמלה נאורה כי אין הלהת קבוצה
מושתק מכך שהוא אפלו לקיים הריחו כדי לכך טבי יאנז וכל טפייה לחומרה נחשפת
באה לידי פגוקה לא רק לחומרה אלא גם לקיילת. וקנאות מהבוקה גם בזו שאות פון מיטל
בגטאות לא שחוות מ-31 מקרים בחלוף ובוואסקים כי הרנות להלכה בדורות ראשוניהם
שהוויתם חдал מבלא לא שחוות מ-31 מקרים בחלוף ובוואסקים כי הרנות להלכה בדורות ראשוניהם
במקורות חז"ל (חכמיינו אמרו כרבנן). וטבורם רבנן, פרשניהם ווואסקים של אחראוניגז.

המוציא לדרשו הוא סביה במה עובdot מגדלו התורה ובדרשו הפלסחים מזרעו ודרשו (וזרעו)
כסדרם על שיחת שואיתו לר' יהודה לייב מיימן (פישט) בראשי המזרחי ושל הדמלה בראשו
במשלוח יעראל עם גדולי הפלסחים בזמנו הרב שלוש מדרשי שבדרשו הרבה של ברזון גליון
השיכחה נטה על מגדתו רמנית על החיתיריהם שלא שהיה גורס "כל דחיתירה עדיף" (ברכות טז),
על כן אמר הרב שבדרשו מר' נמרא פירושת (ברכות כ"ח), כי דבר יוחנן בן זכאי בירך את
הlayer זאנר ז"ה רצץ זיהא טורא שמיט עליכם כתורה בשך זרעו וחותם קמיהה הרבר, כי

ו' לא תרדרן כרכ' א' יט' ז' ז'

ומהמתקים אל ההפיך יבדל לאורך ימיהם ושבילם הרב עזבנהו רוך ואנדו "גדיל הונגה מגיעה
ופיז יוחדר מירא שמיין כי פרא שמיין בטע לוי סעך בהלכה הריה מחייב בעצמו ואינו נכון לבני
את ההלכה. ואולט זה אשר יגעו בתודעה לעטוקי שמעלה למצוות את ההלכה לאמיתה של חורה, ^{אלא}
^{רמזו}

אשריך בועלך זהן יטב לך בעולם הבא ... "

... עליה. והלא זה אביד ממוֹן בידיוֹם גלוּי שׂוֹט טענוֹס מִזְמָרָה...

לשדר אל כספתה מפני שתט מתקדיים במטילות...
"משוֹבֵשׁ שָׂאִיכְזֶבֶל בְּגַע תְּזִדָה יְתִמְרֵךְ עַלְיוֹ לְדַקְדָק וְשִׁפְאַלְוָה עַל חֲנֵפָה וְעַל כָּךְ נָאָמָר: קְדִימָה גְּדוּלָה
בְּלֹא וְיָדוֹן קְדִשָּׁה לְבֵית הַפְּסָול (פסחא ז"א ע"ב), המדבר בקרבו פסח ושם ר"ש⁶ מבאר:
בג"א כהה ס"ז חוקולות: "אֵין עוֹשֶׂה אֵין הַפְּסָחָה בְּקֻבּוֹצָה שְׁבוּלָה גְּדוּלָה, לפ"ז לא יבזרא לחתול" 697

הוודע לעדין חפלה עטניאת ♀שניהם מחלוקת אם היא רשות או חובה. רבי יחשע אמר כי שות וחו
עקבם בדעתם עד כדי ההזות קרע ביןם לבין הנשיד רבן גמליאל שגרם חיזבון נזוכות כ"א ע"ג
יעודו של הווילא (גאות), חרוז בשים מספר עמום כלצ' מי שודחה מהמיד על עצמו
בדתנו " חוץ פטיר מקריאת שם לילה הראשונה ועד מצאו שבת אם לא עתה מעשה" בלאו
בלילה הראשונית לאחלה החוצה למי שאסרו פבול לבוות דעה בעריות שם יש לנו אמר בזאת
ביבסן ט"ז וט"ז ומי זהה לקרוא קורא זאילו דעתו של רבי שמעון בן גמליאל היבוא לא בזאת
הרוואה לנטול את השם **לבוי זיפולו** שאין זה אמן וגאה זיפולו שפראה בעאמן שפבול לבוות
אם לא שהווזק חכם דהומיך לרביו.

המחיא כוורתא (בגא דמא ג"ט ע"ב)* לא ינחת מה' לאפ' אל רביינו כת רך כי שכוורת בחרידות) הבית ירוש אדרת הילק ע"ז לא ינחת מה' לאפ' אל רביינו כת רך כי שכוורת בחרידות) הבית ירוש אדרת הילק ע"ז

כאשר הבעל איננו גורף בעמיו כטזרה... א. כל צורה של דבר היא אמת
אם כי ניכננה בז דוחה, מהו דוח ריבנו אמר רוח סולאה (סולאה ג. ג). א. כל צורה של דבר היא אמת

לכՐפם, לפִי הפוּסְקִים נזֵן להרבותה במקם והילדיים שאלנו מה גשׁתנאותם צעוז ועוור כוֹח דחיתפְרָא עדֶפֶך מובא שבע פעמַת בשׂוֹת ועל כך פירש רשות: באשׁוֹן אדם מהפָר הוא סולג ען